

Czwartek 13 styczeń 2005

TEKSTY PRZYJĘTE**P6_TA(2005)0005****Ramowa konwencja Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu****Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie wyniku Konferencji w Buenos Aires w sprawie zmian klimatu***Parlament Europejski,*

- uwzględniając Protokół z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) z dnia 11 grudnia 1997 r. i przepisy proceduralne dla jego wdrożenia przyjęte na konferencjach w Bonn (lipiec 2001 r.), Marakeszu (listopad 2001 r.), New Delhi (listopad 2002 r.) i Mediolanie (grudzień 2003 r.), oraz Dziesiątą Konferencję Stron (COP-10), która odbyła się w Buenos Aires (Argentyna) w dniach 6-17 grudnia 2004 r.,
- uwzględniając swoje rezolucje dotyczące zmian klimatu, a w szczególności rezolucję z dnia 17 listopada 2004 r. w sprawie strategii Unii Europejskiej na Konferencję w Buenos Aires (COP-10)⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zmiany klimatu są jednym z podstawowych wyzwań XXI wieku, jako że wywołuje ona w skali światowej bardzo niekorzystne skutki dla środowiska, gospodarki i społeczeństwa i przypuszczalnie wpłynie negatywnie na zrównoważony rozwój oraz na warunki życia milionów ludzi na całym świecie; mając na uwadze, że w 2004 r. huragany, tajfuny i inne katastrofy naturalne związane z pogodą ponownie ciężko dotknęły społeczeństwa na całym świecie, w szczególności w krajach najuboższych; mając na uwadze, że oprócz cierpienia ludzi oraz licznych ofiar śmiertelnych wyrządziły one również szkody ekonomiczne szacowane w 2004 r. na rekordową kwotę 90 miliardów USD,
- B. mając na uwadze, że pełne wykonanie UNFCCC oraz Protokołu z Kioto mają zasadnicze znaczenie dla rozwiązania kluczowego problemu zmian klimatu oraz dla przyszłości środowiska naturalnego na świecie,
- C. mając na uwadze, że UNFCCC ustala ramy działań zmierzających do stabilizacji koncentracji gazów cieplarnianych w atmosferze w celu zapobieżenia „niebezpiecznemu antropogenicznemu wpływowi” na system klimatyczny; mając na uwadze, że UNFCCC weszła w życie 21 marca 1994 r. i obecnie jej sygnatariuszami jest 189 stron,
- D. mając na uwadze, że do chwili obecnej Protokół z Kioto ratyfikowały 132 państwa i organizacje regionalnej integracji gospodarczej, w tym 37 stron wymienionych w Załączniku I, na które przypada 61,6 % emisji gazów cieplarnianych stron wymienionych w Załączniku I z 1990 r., a tym samym został spełniony warunek wejścia w życie Protokołu, co będzie miało miejsce 16 lutego 2005 r.,
- E. mając na uwadze, że kraje rozwinięte ponoszą znaczną odpowiedzialność za emisje gazów cieplarnianych i z tego powodu powinny odgrywać wiodącą rolę w procesie ich redukcji; mając na uwadze, że Parlament Europejski stale żądał, aby Unia Europejska utrzymała tę wiodącą rolę,
- F. mając na uwadze, że Protokół z Kioto został ratyfikowany przez Wspólnotę Europejską w dniu 31 maja 2002 r., jak również przez jej Państwa Członkowskie oraz mając na uwadze, że Parlament Europejski i Rada przyjęły akty prawne⁽²⁾ niezbędne dla wdrożenia postanowień Protokołu z Kioto we Wspólnocie Europejskiej; mając na uwadze, że w dniu 13 października 2003 r. Parlament Europejski i Rada przyjęły dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie⁽³⁾; mając na uwadze, że niedawne sprawozdanie Komisji o postępach w tym zakresie (COM(2004)0818) potwierdza, że UE jako całość jest na drodze do osiągnięcia celów wynikających z Protokołu z Kioto,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2004)0060.

⁽²⁾ Decyzja nr 280/2004/WE z dnia 11 lutego 2004 r. dotycząca mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wykonania Protokołu z Kioto (Dz.U. L 49 z 19.2.2004, str. 1) oraz dyrektywa 2004/101/WE z dnia 27 października 2004 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, str. 18).

⁽³⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, str. 32.

Czwartek 13 styczeń 2005

- G. mając na uwadze, że wprowadzie cele ustanowione w Protokole z Kioto są podstawowym warunkiem globalnej strategii dotyczącej zmian klimatu, to jednak istnieje potrzeba wyznaczenia dalszych celów na okres po 2012 r.; mając również na uwadze, że globalne emisje powinny zostać zredukowane o połowę do roku 2050 w celu ograniczenia globalnego ocieplenia do poziomu poniżej 2°C powyżej poziomu sprzed industrializacji,
- H. mając na uwadze, że rok 2012 zbliża się bardzo szybko i że niezbędna jest strategia na lata po 2012 r., która powinna zająć się długoterminowym wyzwaniem w zakresie popularyzacji źródeł energii ubogich w węgiel, technologii o niskiej emisji gazów cieplarnianych oraz energii odnawialnej,
1. z zadowoleniem przyjmuje międzynarodowe porozumienie w sprawie decyzji podjętych na Dziesiątej Konferencji Stron UNFCCC, w tym opracowany w Buenos Aires Program pracy nad środkami adaptacji i reagowania oraz decyzję rozpoczęcia w maju 2005 r. dialogu w sprawie przyszłych reakcji na zmiany klimatu w ramach UNFCCC i Protokołu z Kioto;
 2. jest głęboko przekonany, że Unia Europejska powinna zachować swą wiodącą rolę w międzynarodowych wysiłkach na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatu; dlatego też oczekuje, że UE przedstawi na Seminarium Ekspertów Rządowych propozycje przyszłego systemu, który będzie zgodny z celem UE, polegającym na utrzymaniu średniego światowego wzrostu temperatur poniżej 2°C względem poziomu sprzed industrializacji, przy czym globalne emisje gazów cieplarnianych osiągną najwyższy poziom w ciągu nadchodzących dwóch dziesięcioleci, oraz który będzie zgodny z zasadą równości, odpowiedzialności i zdolności do działania;
 3. stwierdza potrzebę znacznego zwiększenia w średnim terminie przez wszystkie kraje rozwinięte wysiłków na rzecz ograniczenia emisji w celu osiągnięcia długoterminowych celów w zakresie redukcji emisji; wzywa UE do przyjęcia na wiosennym spotkaniu Rady Europejskiej w 2005 r. celów w zakresie redukcji, zgodnych z celami wymienionymi powyżej; uważa, że w odniesieniu do krajów uprzemysłowionych średnioterminowe redukcje rzędu 30% do 2020 r. oraz długoterminowe redukcje rzędu 60-80% do 2050 r. są konieczne do osiągnięcia tego celu;
 4. wzywa Komisję i Państwa Członkowskie do zintensyfikowania starań na rzecz nawiązania dialogu z odpowiedzialnymi państwami na całym świecie w celu opracowania trwałego rozwiązania problemu, tak aby zapobiec niebezpiecznym zmianom klimatu; potępia próby niektórych państw zmierzające do utrudnienia rozpoczęcia negocjacji w sprawie zobowiązań w zakresie polityki klimatycznej po 2012 r.; wyraża ubolewanie z powodu powtarzanych oświadczeń włoskiego Ministra Ochrony Środowiska, zgodnie z którymi bez udziału Stanów Zjednoczonych, Chin i Indii bezcelowym byłoby wyznaczanie wiążących celów w zakresie redukcji emisji po 2012 r.; uważa, że oświadczenia te mogą osłabić pozycję Unii Europejskiej;
 5. wzywa kraje, które nie ratyfikowały Protokołu z Kioto, aby uczyniły to jak najszybciej; wzywa rząd Stanów Zjednoczonych do ponownego rozważenia decyzji o nieprzystępowaniu do Protokołu z Kioto i, w pierwszym rzędzie, do dotrzymania swoich zobowiązań w ramach UNFCCC w zakresie ograniczenia krajowej emisji do poziomu z 1990 r.; podkreśla dalej, że ratyfikacja i stosowanie mechanizmów Protokołu z Kioto pozwoliłoby Australii osiągnąć cele Protokołu z Kioto w sposób bardziej ekonomiczny;
 6. wzywa UE do podjęcia dalszych kroków zmierzających do zwiększenia oszczędności energii, poprawy wydajności energii i przejścia na odnawialne źródła energii;
 7. wyraża swoje zaniepokojenie tym, że wzrost emisji w sektorze transportowym może zniweczyć postępy osiągnięte w redukcji emisji w innych sektorach; uważa, że UE mogłaby nauczyć się od Kalifornii, jak ograniczać emisje w sektorze transportowym; wzywa zatem Komisję do pilnego przedstawienia propozycji wiążących limitów emisji CO₂ dla nowych pojazdów;
 8. ponawia swe żądanie uwzględnienia emisji związanych z międzynarodowym transportem lotniczym i morskim przy ustalaniu celów w zakresie redukcji emisji w drugim okresie wykonania Protokołu z Kioto (2012);
 9. wyraża swoje rozczarowanie, że Dziesiątej Konferencji Stron nie udało się przygotować dalszych celów na okres po 2012 r.; w szczególności ubolewa nad tym, że Konferencja Stron, mimo starań delegacji UE, zgodziła się jedynie na jedno nieformalne spotkanie w 2005 r. poświęcone przygotowaniu nowych celów; nalega, aby UE starannie i w ścisłej współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi stronami na szczęblu

Czwartek 13 styczeń 2005

międzynarodowym i regionalnym przygotowała się do udziału w tym spotkaniu, utrzymując wiodącą rolę w budowie silnej koalicji na rzecz dalszych międzynarodowych zobowiązań po 2012 r.; podkreśla konieczność umożliwienia decydom w gospodarce planowania z określoną uzasadnioną dozą pewności co do sytuacji po 2012 r.;

10. nalega, aby Seminarium Ekspertów Rządowych skoncentrowało się na ukierunkowanych na przyszłość dyskusjach nad Protokołem z Kioto w ramach UNFCCC w celu opracowania skutecznej i odpowiedniej reakcji na zmiany klimatu oraz opublikowało pisemne sprawozdanie z wyników, które powinno zostać wzięte pod uwagę podczas negocjacji;

11. uważa, że przyszły system powinien być oparty na wspólnej, ale zróżnicowanej odpowiedzialności, na dalszej i większej redukcji emisji po 2012 r. oraz zaangażowaniu większej liczby krajów, w szczególności USA i bardziej zaawansowanych krajów rozwijających w wysiłki zmierzające do redukcji emisji; dlatego też wzywa Komisję i Państwa Członkowskie do podkreślenia potrzeby ochrony klimatu w ramach dialogu z partnerami międzynarodowymi, w szczególności z USA, Chinami i Indiami;

12. podkreśla potrzebę zwiększenia finansowej pomocy na środki przystosowawcze w krajach rozwijających się; podkreśla ponadto, że mimo iż wszystkie kraje mają prawo do rozwoju gospodarczego, należy przedsięwziąć środki dla wspierania bardziej przyjaznych środowisku modeli rozwoju;

13. ubolewa nad tym, że Stany Zjednoczone, największy emitent CO₂, mimo obecności na Dziesiątej Konferencji Stron, nie były przygotowane do dyskusji nad dalszym postępowaniem w ograniczaniu zmian klimatu; z dużym zadowoleniem przyjmuje liczne inicjatywy dotyczące zmian klimatu podejmowane w USA na poziomie stanowym, takie jak Regionalna inicjatywa dotycząca gazów cieplarnianych (Regional Greenhouse Gas Initiative) obejmująca dziewięć północno-wschodnich stanów, podczas gdy Maryland, Dystrykt Kolumbia, Pensylwania, wschodnie prowincje Kanady i Nowy Brunzwik są obserwatorami tego procesu, który zmierza do wypracowania regionalnego programu handlu emisjami (cap-and-trade program) z uwzględnieniem emisji CO₂;

14. wzywa Komisję do rozważenia w najbliższym sprawozdaniu na temat kosztów i korzyści związanych z przyszłymi politykami dotyczącymi zmian klimatu środków dostosowania granic w celu wyrównania ewentualnych korzyści w zakresie konkurencyjności, które mogłyby odnosić producenci z krajów przemysłowych nie stosujących ograniczeń emisji; podkreśla, że zajęcie się problemem zmian klimatu stwarza także możliwości i bodźce dla innowacji w zgodzie z celami Agendy Lizbońskiej;

15. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy UE zmierzające do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, a w szczególności system handlu prawami do emisji, który rozpoczyna działalność 1 stycznia 2005 r. oraz popiera możliwość przystąpienia do tego systemu takich krajów jak Kanada lub Japonia; wzywa Komisję do rozważenia połączenia systemu UE handlu prawami do emisji z inicjatywami lokalnymi, które przyjęły limity emisji zgodne z celami UNFCCC; wzywa również Radę Europejską do zagwarantowania możliwości wykorzystania kredytów z mechanizmów związanych z projektami zgodnie z warunkami ustanowionymi w dyrektywie 2004/101/WE również po 2012 r.;

16. wzywa obie Prezydencje 2005 roku do zapewnienia utrzymania, a nawet zwiększenia tempa prac w tej dziedzinie, przy jednoczesnym zwiększaniu poziomu zaangażowania i liczby międzynarodowych partnerów uczestniczących w tym procesie;

17. podkreśla, że współpraca z Parlamentem Europejskim i Komisją była owocna i oczekuje, że przed następną Konferencją/spotkaniem Stron w Paryżu zostanie wraz Radą znalezione rozwiązanie umożliwiające przedstawicielom Parlamentu Europejskiego występujących co najmniej w charakterze obserwatorów, z prawem lub bez prawa głosu, dostęp do posiedzeń koordynacyjnych UE;

18. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom Państw Członkowskich, Sekretariatowi UNFCCC, z prośbą o przekazanie jej wszystkim umawiającym się stronom spoza UE.